

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS - XLI - 4 - 1967

3.000 DOLARJEV V REŠEVALNI SKLAD KATOLIŠKIH MISIJONOV

Ena šestina potrebnega zneska dosežena!

Kot bo menda že vsem našim cenjenim naročnikom in bravcem znano, so „Katoliški misijoni“ v preteklem letu doživeli zaradi valutnih kapric v deželi, v kateri izhajajo, nevarno gmotno izgubo. Zato se je Baragovo misijonišče kot izdajatelj lista odločilo, da se obrne na prijatelje in bravce s prošnjo za prispevke v takozvani Reševalni sklad „Katoliških misijonov“, ki naj bi po možnosti dosegel vsoto 3.000 dolarjev, s čimer bi bilo tej težavi odpomagano in bi list, ki je v dosedanjih 45 letih obstoja premagoval vse težave in neprilike, tudi to, prav za prav, če vsi malo sodelujemo, *najlažje* težavo zmagal in s svežim korakom nadaljeval svojo in celega naroda pot k misijonskim idealom.

Poziv ni bil „glas vpijočega v puščavi“. Spet se je pokazalo, da je slovenska izseljenska družina cvetoča zelenica, z dobro, rodovitno zemljo. Kakih 100 naročnikov se je že oglasilo s svojim darom, vključivši tu spodaj objavljene najnovejše darovavce, ki so skupaj prispevali v Reševalni sklad 528 dolarjev vrednosti. In s tem je presežena ena šestina potrebne in zaželjene vsote. Kako lepo bi bilo, ako bi do konca letošnjega letnika mogli akcijo Reševalnega sklada zaključiti s prelepo ugotovitvijo, da se je kakih 1.000 naših naročnikov odzvalo in z združenimi močmi doseglo ali celo preseglo zastavljeni cilj! Res, lepo prismo, naj še drugi kot delavne čebulice prinesejo v ta naš skupni panj vsak svojo merico medu, da se vseh tisoč predelčkov satovja lepo napolni, vsak s tremi dolarčki!

Novi darovavci so torej sledeči naročniki in prijatelji:

Po poverjeniku Francu Vrabeu iz Avstralije je 15 rojakov zbralo 38 avstralskih dolarjev, kar je več kot 40 ameriških dolarjev. Ti rojaki in njihovi prispevki so: Ivan Kovačič (15),

Marija Zai (2), Krista Golobova (1.50), Maks Korže (1.50), Toni Slavič (1.50), Stane Šubic (1), Ignacij Ahlin (1), Karlina Čargova (1), Ivanka Jelušič (1), p. Bazilij ofm (0.50), Milka Hrovatin (0.50), Mirko Cuderman (0.50), Stanislav Franček (0.50), Pavel Zavrl (0.50), Stane Andrejašič (10 avstralskih dolarjev).

Darovali so še:

A. Čujec, Kanada, 7 dolarjev; N. N., Toronto, 10 dol.; Kreševič Jožefa, Argentina, 300 pesov; Josephine Mokorel, Chicago, 10 dolarjev; Justina Holozan, Chicago, 4 dol.; Viktorija Holozan, Chicago, 10 dol.; Lejze Rezelj, Villa Ballester, Argentina, 800 pesov.

Po Marijini družbi Via Risorta 3, Trst: gospa Marija Stare, 5.000 lir; v spomin pokojne mame Šajn; N. N., 400 lir.

Ljudmila Gomišček, Villa Madero, Argentina, 500 pesov; Bolec Pavel, Boulogne, Argentina, 400 pesov; Martin Urbanija, San Justo, Argentina, 1.000 pesov; Frančiška Jokovčič, Kanada, 5 dolarjev; Marija Ilija, Venezuela, 30 dolarjev.

Srčno zahvaljeni! Prosimo vas, ki ste že doslej razumeli naš klic po pomoči, da stvar razložite tudi drugim in jih povabite k sodelovanju. Čim več bo darovalcev, hitreje bo akcija zaključena.

Lepo se pripravljamo za naročnino! — Čim prej plačana naročnina je v veliko pomoč listu!

V današnjih dneh je služba katehistov še posebno važna, saj je duhovnikov premalo za oznanjevanje blagovesti tolikim množicam in za čušnopastirsko delo. Da bodo mogli svojo službo, ki jo bremenijo nove in obsežne naloge, kot uporabni sodelavci duhovniškega reda kar najbolje vršiti, je treba njihovo nalogo izpopolniti in prilagoditi napredku kulture.

Pomnožiti je treba zato število škofijskih in pokrajinskih šol, v katerih se bodo bodoči katehisti učili tako katoliškega nauka, posebno kar zadeva sveto pismo, in bogoslužje, kakor tudi katehetskih metod in dušnopastirske prakse. Z neprestanim prizadevanjem za pobožno in sveto življenje pa naj se vzgajajo v pristne kristjane.

Poleg tega je treba tistim, ki se tej službi popolnoma posvečajo, s pravično plačo poskrbeti stanu primerno življenje in socialno varstvo.

Misijonski odlok

Katehist v bogoslužni obleki: na glavi nosi evangelij, katerega oznanja ljudem

KATEHISTI

FRANC SODJA CM

Misijonski molitveni namen za april:
**Da bi se v misijonih pomnožile škofijske in
pokrajinske šole za vzgojo katehistov.**

Težko je reči, kaj je danes v misijonih najbolj važno. Nedvomno pa drži, da je vprašanje dobrih katehistov eno najbolj perečih vprašanj.

Ko so se v Nemčiji pri Družbi za širjenje vere pogovarjali, kaj je treba takoj podpreti, je bil enoglasen odgovor: šole katehistov. Drug za drugim so se oglašali misijonarji in misijonski škofje: pomagajte nam ustanoviti šole za katehiste, če želite priskočiti na pomoč v stiski. In res so ustanovili posebno organizacijo, ki je do zdaj samo iz Aachena posredovala, da se šola 3.500 katehistov in za vsakega je bilo treba zbrati dva tisoč nemških mark.

Zahvale škofov in misijonarjev so potrdile, da je bila res pomoč v stiski in prinaša velik blagoslov.

KAJ JE KATEHIST

V misijonih je to že stara ustanova. Misijonarji so se utrdili na enem kraju in od tod obiskovali oddaljenejšo postojanke, kakor so pač mogli: večkrat na leto, enkrat na leto, včasih še redkeje. Kaj bi bilo z mladimi krščanskimi občinami, če med nje ne bi postavili moža, ki bi bil čuvar vere? Kratko povedano: katehist je namestnik misijonarja, kadar je odsoten. Z občino opravlja molitev, poskrbi za krst v sili, obiskuje bolnike in jim pomaga v kesanju umreti, vzdržuje zvezo z misijonsko centralo, ureja spore, kara neredneže, uči otroke in odrasle verouka. Četudi preprost, je v svoji vasi kakor dijakon.

Danes pojmuje Cerkev katehista bolj globoko. Misijonar je tujec. Čeprav se potrudi, da se vživi v narod, omiko, jezik, dušo domačinov, ostane vendarle tujec. Katehist pa je eden iz njihove srede. Je z njimi zrasel v vsem, jih bolj globoko razume in verniki njega morejo bolje razumeti. Zato božja beseda preko njega prihaja v ljudi bolj razumljiva in brez kakršnih primesi tujstva.

Misijonski odlok brez pomišljanja pravi: služba katehistov je posebno važna. Loči pa odlok dve vrsti katehistov: prave in pomožne. Pravi katehisti so tisti, ki so scela posvečeni tej službi. To je njih po-

klic, da so desna roka misijonarju. Posebno te je treba temeljito pri-
praviti. Ni dovolj, kot nekoč, da bi znali katekizem. Zato je „treba
njihovo vzgojo izpopolniti in prilagoditi napredku kulture“. Tudi naj-
bolj primitivni narodi prehajajo na višjo stopnjo omike. Kako slabo bi
bilo za Cerkev, če bi oznanjevalci evangelija ne bili vsaj na isti ravni.

Odlok se ne mudi s podrobnostmi, našteva pa vendarle, v katere
smeri naj vodi vzgoja bodočih katehistov: „učili se bodo katoliškega
nauka, posebno kar zadeva sveto pismo in bogoslužje, kakor tudi ka-
tehetskih metod in dušnopastirske prakse“.

Saj je znano, kako se dosledno na vseh škofijskih konferencah
zdaj po koncilu obravnavajo ti trije predmeti: oznanjanje božje besede,
kateheza in dušno pastirstvo. Tudi katehisti morajo poznati ne le pro-
blem, ampak tudi najbolj zadovoljive rešitve.

Seveda pa za predstavnika Cerkve, kar brez dvoma katehist je,
ni dovolj znanje, sposobnost, ampak tudi sveto življenje. Zato odlok
v isti sapi naglaša, naj se "z neprestanim prizadevanjem za pobožno
in sveto življenje vzgajajo v prave kristjane". Kakor misijonar mora
biti tudi katehist predstavnik Cerkve, torej pričujočnost božja na zemlji.

Pa tudi šole same ne zadostujejo. Še kasneje je treba zanje pri-
rejati tečaje in zborovanja, da bodo „obnavljali svoje znanje" in „krepili
svoje duhovno življenje“.

Salezijanski misijonar Pavlin s svojimi muzikanti na televiziji

Prikrat pa uradno cerkveni odlok govori tudi o socialnem skrbstvu za katehiste. Treba jim je zagotoviti stanu primerno življenje, pa naj so sami ali z družino.

Čeprav vse te naredbe slone zdaj na Kongregaciji za širjenje vere, seveda ostanejo najbolj žgoča skrb misijskih škofov. In odlok sam že namigava, naj se ustanovi posebna družba za katehiste, če je to koristno.

Tem pravim katehistom pa naj pomagajo pomožni, ki niso scela posvečeni tej službi, pač pa delno. Kdaj in kako pa naj katehisti postanejo diakoni, odlok prepušča škofijskim konferencam, dasi pravi, naj tam, kjer je to primerno, podeli dobro pripravljenim katehistom „kanonično poslanstvo“. O tem je bilo spregovorjeno tudi že v konstituciji o Cerkvi: „Koristno je može, ki opravljajo pravo diakonsko službo, naj že kot katehisti oznanjajo božjo besedo ali v imenu župnika in škofa vodijo oddaljene krščanske občine ali s socialnimi in dobrodelnimi dejanji izvršujejo ljubezen, utrditi s polaganjem rok, ki so/ga izročili apostoli, ter jih tako še tesneje združiti z oltarjem, da bodo svojo službo zaradi zakramentalne milosti diakonata še uspešneje izvrševali.“

ČEMU KATEHISTI?

Odgovor je pravzaprav že dan. Misijonarjev ni dovolj in če so, mnoge male postojanke ostanejo zapuščene, ker ne more ostati vedno pri njih. Poleg tega je danes Cerkvi jasno, da tako domači duhovniki kakor katehisti morejo krščanstvo veliko bolj približati ljudem kakor misijonarji — tujci.

Zato je katehist potreben tudi tam, kjer misijonar stalno biva. Saj je dostikrat že rednega pastirskega dela toliko, da ga misijonar sam ne zmore. Katehist mu je res desna roka, predvsem pa je naravni most med njim in ljudmi. In čim bolj je usposobljen, tem bolj dopolni misijonarjevo delo.

Naravnost nujno je potreben tam, kjer more misijonar le redko biti navzoč. Koliko njegovega dela bi propadlo, če ne bi bilo nikogar, ki bi ga nadaljeval, vzdrževal, poglobljajal in dopolnjeval. Kako bi bili ljudje prepuščeni sami sebi v največjih stiskah kot so huda bolezen, smrt, ali ob rojstvu otroka, praznovanju nedelj, če ne bi imeli med seboj moža, ki bi jih vodil in jim pomagal. Četudi so oropani zakramentalnega življenja, imajo z njim vedno živo vsaj božjo besedo. Ko pa bodo nove uredbe počasi prehajale v prakso, bo mogel katehist kot diakon biti čuvar Najsvetejšega in bo delil svete obhajilo kot dopolnilo božje besede vsaj ob nedeljah.

Cerkev pa misli še naprej. Zapustiti je morala Kitajsko, zdaj Birmo, nenadno se spet kje lahko zapre dežela tujim misijonarjem. Domačih

duhovnikov še ni dovolj, in koliko let traja, da jih more vzgojiti. Če pa so katehisti, bodo v težkih dobah misijonarjeve odsotnosti mogli vzdrževati krščanske občine cela desetletja. Saj poznamo primer Japonske, kjer se je na ta način vera obdržala celih dve sto let.

Ko bo mogoče pisati zgodovino sedanjega kitajskega misijona, bo nedvomno med škofi-trpini in duhovniki-svetniki zablestel marsikak biser: katehist, ki je reševal Cerkev v rdečih katakombah.

Da vzgoje take može vsaki misijonski pokrajini, so potrebne dobre šole za katehiste. Težko breme je to za marsikak misijon, saj šola traja dve ali tri leta. A misijonarji se zavedajo, da bo njihovo delo hromelo, če ne bodo imeli ob sebi dobrih, pobožnih, gorečih in temeljito izobraženih katehistov.

Zato molitveni namen za april ni luksuz, ampak živa potreba vse Cerkve.

JESENSKA PESEM

TU - FU (714 - 774)

Popotnik ubogi! Proč od domovine
in brez prijate!jev, zakaj vse dni
srce ti po domačem krovu gine?
Saj tudi tu razkošno je poletje,
zoriijo sončni plodi, ptičje petje
kot v domovini tvoji se glasi.

A vendar, ko jeseni zvoki tožni
zapeli bodo, ko vihar bo rožni
gram, tuleč ko divja zver, razkril,
z dlanmi boš plahi svoj obraz zakril;
utešil te ne bo solza izliv
in duša tvoja, ptičica brez krila:
„Domov, domov!“ te milo bo prosila.

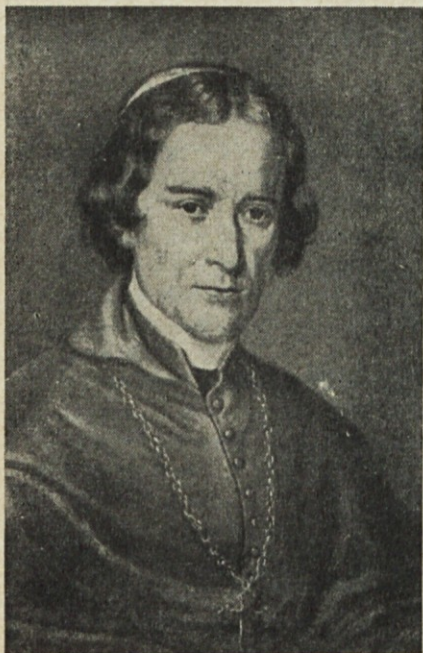
NAŠE NOVO RAZDOBJE

Pokonciljska doba tudi nas postavlja pred izpit. Z dejanji moramo izpričati pristnost svojega krščanstva in katolištva. Nobenega dvoma ni več, da bo eden največjih dokazov za to: misijonsko delo.

Slovenci se ne moremo uvrščati med narode, ki imajo za seboj slavno misijonsko zgodovino. Vendar tudi mi nismo brez misijonske tradicije. Da moremo premeriti sedanji položaj in razumeti svoje poslanstvo, je prav, da bežno pregledamo svojo preteklost.

Najstarejša doba

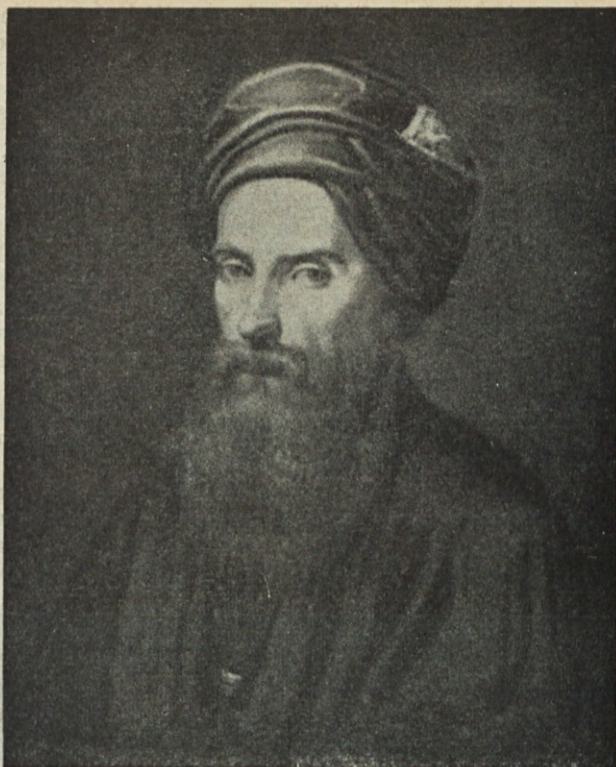
Misijonsko delo Slovencev se ni pričelo šele z Barago. Časovno niti ni mogoče določiti, kdaj so šli prvi Slovenci v misijone. Zgodovinsko pa je utrjen 29. november 1664, ko je general jezuitov naznanil provincam v Nemčiji in Avstriji, da smejo tudi iz svojih dežel pošiljati misijonarje v jezuitske misijone. Do tedaj so namreč smeli iti le jezuiti španske in portugalske narodnosti. Tedaj smo Slovenci dobili prve znane misijonarje. Nekateri so že iz 17., večinoma pa iz 18. stoletja. Najbolj znana imena jezuitov te dobe so: Janez Mesar,

O Bog, ki si v škofu Frideriku Baragi dal našemu ljudstvu vnetega dušnega pastirja, poganom pa gorečega misijonarja, ponižno te prosimo, povelčaj ga, da bo prištet med blažene tvoje cerkve, da bomo imeli v njem pri tebi mogočnega priprošnjika in vzvišenega vzornika, ki ga bomo posnemali v gorečnosti in božji ljubezni.

Ignacij
Knoblehar

vodja
misijona
v Kartumu

Avguštin Hallerstein, Marko Kapus, Jurij Frajdenek. Istočasno so začeli z misijonskim delom tudi frančiškani. Ohranili sta se nam imeni: Atanazij Hafner, Alfonz Novak. Vsi ti misijonarji so bili poslani v imenu avstrijske jezuitske ali frančiškanske province. Med njimi je ostal v najlepšem spominu Janez Mesar, za katerega se je začel celo beatifikacijski proces. A kot narod Slovenci z njimi v misijonsko delo nismo posegali in misijonska miselnost v narodu še ni živela.

Baragova doba

To dobo bi skoraj mogli imenovati našo zlato misijonsko dobo, vsaj kar se naših velikanov — misijonarjev tiče.

Misijonska misel je v narodu zaživela. Buditelja sta bila Baraga in Knoblehar kot misijonarja, Slomšek pa kot buditelj krščanskega življenja v domovini.

Ob obeh vodilnih osebnostih se je zbrala cela vrsta slovenskih misijonarjev. Dve misijonski področji: Severna Amerika ob Velikih

jezerih in Afrika ob Nilu sta postali nekaki dve slovenski misijonski pokrajini vsaj v tem pogledu, da sta na obeh ozemljih delovali dve močni skupini slovenskih misijonarjev.

Baraga je zvalil za seboj Ignacija Mraka, Janeza Vertina, Jakoba Trobca, Janeza Stariho. Vsi ti so bili misijonski škofje. Med misijonarji-duhovniki naj med drugim omenimo le Pirca, Lavtižarja, Pluta in Buha. Vsi so se odlikovali po misijonski gorečnosti in nekateri bodo ostali v zgodovini ameriške cerkve. Med vsemi seveda najbolj Baraga, ki je nam in ameriškim katoličanom postal zgled misijonske gorečnosti in uspešnega misijonskega dela.

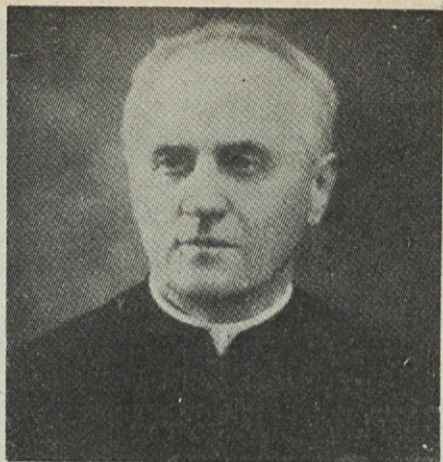
Prav tako gredo s Knobleharjem Jernej Možgan, Martin Dovjak, Janez Kocjančič, Jožef Lep in drugi. V Knobleharjevi misijonski akciji moramo omeniti še dve značilnosti. Naravnost klasičen je primer misijonske priprave Knobleharja samega. Z učenjem jezika, omike, vere in zdravilstva se je pripravljaj na misijon v Indiji, misleč da ga bodo poslali tja. Nato se je razgledoval v druge misijonske pokrajine in po končni odločitvi se je pripravil za Sudan. Druga značilnost pa je, da je pritegnil v pomoč laične moči.

Vsekakor ta dva velikana veljata za Slovence ne le kot goreča misijonarja, ampak tudi misijonarja, ki sta razumela svoje poslanstvo. Njuna priprava, njuno proučevanje narodov, v katerih sta živela, obvladanje jezika, temeljita organizacija, vse to priča, da sta bila po

M. Ksaverija Pirc OSU, ki deluje že nad 40 let v misijonih

Prof. Lambert Ehrlich je bil poln misijonske gorečnosti, pa tudi svetovne razgledanosti. Letos obhajamo 25-letnico njegove nasilne smrti.

svojih močnih osebnostih kos nalegi, v sveji razgledanosti pa sta problem zgrabila v jedru.

Dasi jima je priskočil na pomoč škof Slomšek, saj poznamo njegovo knjižico „Krščanska beseda katoliškim misijonom pomagat“ in „Bratovščino sv. Cirila in Metoda“, vendar je treba omeniti pomanjkljivost te dobe. Baraga in Knoblehar sta le osebno vplivala. Nikogar pa ni bilo, ki bi organiziral zaledje in zagotovil, da se bo delo obeh mož nadaljevalo v vedno širšem obsegu. Tako je naša zlata misijonska doba hitro šla v zaton.

Misijonsko slovstvo se je sicer množilo. V Ljubljani je kanonik Zamejic najbrž že leta 1880 ustanovil slovensko vejo „Dejanja sv. Dinstva“. V začetku dvajsetega stoletja je začela svojo misijonsko propagando pri nas „Družba sv. Petra Klaverja za afriške misijone“. Luka Jeran je skrbel za misijonska poročila v „Zgodnji Danici“. A pravega misijonskega dela ni bilo, razen če omenimo posamezne frančiškane, ki so delovali v misijonih.

In le frančiškani so nekaka vez med sijajno Baragovo dobo in delom po prvi svetovni vojni. Med njimi so nam ostali znani p. Baptist Turk, ki je šel na Kitajsko 1901, in patra Veselko Kovač ter Engelhard Avbelj, ki sta odšla v misijone tik pred prvo svetovno vojno leta 1910. Pač, tem trem moramo dodati še salezijanca Jožefa Kereca in p. Musarja, ki je deloval v Afriki in kasneje postal celo vrhovni predstojnik družbe Sinov Presv. Srca.

Misijonski prerod

Val misijonskega navdušenja, ki je zajemal katoličane okoli prve svetovne vojne in zlasti po njej, je pljusnil tudi k nam.

Že sredi vojne vihre so se polagali temelji. Leta 1916 je bila usta-

novljena „Misijonska mašna družba“ in ponesla med naš narod misijonsko misel. Naslednje leto je bila ustanovljena „Slovenska misijonska zveza“, ki naj bi poskrbela predvsem za vzgojo misijonarjev. Takoj po vojni leta 1918 se je na duhovniškem zborovanju misel izčistila. „Misijonska zveza“ je kupila v Grobljah pri Domžalah staro graščinico in jo izročila lazaristom. Od tam se je potem širila misijonska misel med narod: s tiskom, predavanji, zborovanji. Misijonarji sami pa so se pripravljali na misijonski delokrog na Kitajskem.

Istočasno je v Ljubljani v okviru škofijske misijonske akcije prof. Lambert Ehrlich začel širiti misijonsko misel najprej med bogoslovci. Po njegovi zaslugi je bilo ljubljansko bogoslovje eno redkih, ki je imelo v sklopu predavanj redno predavanje iz misiologije.

Za akademike je ta neumorni misijonski delavec prirejal mis. zborovanja v Ljubljani, Mariboru, Celju, na Višarjah, pri Plitvičkih jezerih, v Krapini, Zagrebu in na Trsatu. Pripravil je tudi Sedmi mednarodni misijonski kongres v Ljubljani leta 1930. Leta 1929 pa je odprl škofijsko misijonsko pisarno, ki naj bi bila središče uradnih misijonskih pobud.

V misijone so začeli odhajati novi in novi misijonarji. Najbolj je bil znan že navedeni Jožef Kerec SDB na Kitajskem; za njim je šel tja Jožef Geder S.D.B. Med prvimi sta bili tudi uršulinki m. Pirc in m. Vurnik. Jezuiti so se začeli zbirati v bengalskem misijonu, lazaristi so odhajali na Kitajsko, prav tako frančiškani; salezijanci so svoje misijonarje pošiljali na različne kraje, predvsem v Indijo, ker niso imeli v načrtu kakega slovenskega misijona. Množilo se je število misijonark, članic različnih redovnih družb.

Misijonska misel začne prodirati v narod. Zlasti „Katoliški misijoni“ z vsakoletnimi misijonskimi koledarji so postali redni vzgojitelj v misijonskem čutenju. Zato je vse do druge svetovne vojne število naših misijonarjev naraščalo. Pred začetkom vojne jih je bilo znanih vsaj 140.

Medvojni premor in razsulo

Ko je bil narod v največji stiski, je podobno kot med prvo svetovno vojno misijonska misel postala še bolj živa. Ko se je nagnetlo v mali Ljubljani toliko slovenskega naroda, so se začela predavanja in zborovanja. Prav v teh letih je zaživela „Dijaška misijonska zveza“, ki je zbirala študirajočo mladino in jo pripravljala za misijonsko delo. Zoreli so načrti za strnjeno in intenzivno delo za čas, ko preneha vojna vihra. Jezuiti bi pomnožili sile v Indiji, lazaristi in frančiškani bi dobili vsak svojo misijonsko pokrajino na Kitajskem, Sinovi presv. Srca bi zagrabili v Južni Afriki, doma pa bi se vse delo temeljito organiziralo in povežalo podobno, kot zdaj želi misijonski odlok.

To so bili načrti.

A usodno leto 1945 jih je razbilo. Težka pot v emigracijo in še težja borba za obstoj Cerkve v domovini sta misijonstvu zadela smrtni udarec. In prišla je še nova preizkušnja: Kitajska je pregnala misi-

Dekliška veja Dijaške misijonske zveze na zborovanju leta 1944

jonarje, katerim so se bile malo preje pridružile nove sile iz vrst begunstva in tako so morali zapustiti deželo mnogi misijonarji in celo prvi laični misijonar, lazaristi, frančiškani in salezijanci. Kasneje se je odločilo še nekaj duhovnikov in redovnic, da so odšli v misijone, iz begunstva ali zamejstva, in prejšnji misijonarji neumorno delajo. Vseeno pa moramo reči, da se vse do zdaj nismo prav opomogli.

A vztrajno prizadevanje doma in v tujini je vendarle obdržalo ne le zvezo s preteklostjo, ampak pripravljalo novo dobo, ki naj ji da pogon in zagon koncil.

Naše upanje

„Katoliški misijoni“ so v upanju proti upanju nadaljevali s svojim delom. Treba je bilo ohranjati zvezo med misijonarji in narodom, če že ne v domovini, pa vsaj v tujini. Marsikak misijonar prizna, da je bila za dolgo dobo to edina vez. Sicer borna pomoč, ki jo je ves čas organizirala „Slovenska misijonska zveza“, nekaka vez med vsemi misijonskimi delavci v zamejstvu, je bila vendarle dokaz, da naši zastopniki v misijonih niso osamljeni.

Vse to prizadevanje je zadobilo trdna tla z ustanovitvijo „Baragovega misijonišča“ v Argentini, ki naj bo nekako misijonsko žarišče za vse zamejske Slovence.

Zdaj pa nas je presenetila domovina. Navidez speča misel je zaživela. Prihajati so začeli prvi misijonarji in obetajo se novi. Zavel

Slovenski lazaristi v Baragovem misijonu na Kitajskem s škofom Američanom. Vsi so morali zapustiti lepo obetajoče delo in še čakajo na vrnitev.

je nov duh, oživila je nova pripravljenost. In prav v misijonski dejavnosti si — kolikor pač razmere dopuščajo — podajata roke domovina in tujina.

Oba načrta za Kitajsko, frančiškanov in lazaristov, sta zaenkrat propadla. V Indiji trdno stoje naši pionirji, a novega dotoka ni, ker Indija ne sprejema več tujcev. Misijonska gorečnost pa išče novih terenov. In jezuiti so ga že našli v osrčju Afrike: Zambijo. Smemo upati, da jim bodo sledili frančiškani, lazaristi. In prav gotovo ne bodo v svoji misijonski akciji obnemogli salezijanci, ki so dali toliko odličnih misijonarjev. Prav tako se večja število redovnic v misijonih. Vse družbe, ki so sodelovale v naši misijonski preteklosti, se pripravljajo na nov zagon. Pristopajo celo nove.

Smemo pa pričakovati še nekaj. Prišel je čas laikov, tudi slovenskih. Prvi že vstopajo. Težko si je misliti, da bi med našimi izobraženimi ali preprostimi laiki ne bila prisotna misijonska misel. Mnogim se zdi le neverjetno, da bi bila uresničljiva. A Cerkev ne le odpira vsa pota tudi njim, ampak naravnost roti laike, da priskočijo na pomoč.

Prepustiti moramo božji Previdnosti, kako se bodo zacelile težke rane, kako bo mogla misijonska propaganda v celoti zajeti narod. A pojavi zadnjih dveh let razodevajo, da je Bog na delu, na delu v dušah. In treba nam je predvsem misijonarjev.

Začela se je sveta tekma: kdo bo dal več misijonarjev — domovina ali tujina. Bo emigracija uspela vzgojiti svoj rod v idealizmu, da bo med temi mladimi ljudmi Bog mogel najti dosti zdrav, odporen in katoliški element za misijonske poklice?

Res je: prihaja za nas novo razdobje. In je tudi res: mi vsi smo pred zgodovinskim izpitom. Znamci bodo ugotovili, če smo razumeli pokoncilski čas.

FRANC SODJA CM

Fantje in dekleta!

Pridite na misijonsko delo!

Kaj vam nudimo?

nič plače,
nič počitnic,
nič pokojnine.

Pač pa vam obetamo:

veliko trdega dela,
dostikrat slabo stanovanje,
hrano, kakor bo nanoslo,
nemajhna razočaranja,
tudi mučno osamljenost.
a morda božjo tolažbo
in osrečujočo zavest,
da ste božji poslanci.

Pogoji: vesela duša, veliko ljubezni, predanost bož-
jemu kraljestvu in ne nazadnje zdravje.

Pričakujemo vas!

Znamenje

na čast

duhu varuhu

Mati KSAVERIJA PIRC OSU, Tajska

Na vrtu vsake siamske hiše najdemo lično znamenje na pol drug meter visokem stebriču. To znamenje je bivališče duha-varuha družine, ki ga v siamščini imenujejo Čao-ti, to je: Gospod kraja.

Kadar prično zidati novo hišo, je najprej treba poiskati na vrtu primeren prostor za bivališče duha varuha. Prostor določi bonec, ki dobro pozna lastnosti Čao Ti-ja. Znamenje je treba postaviti na srečen dan, ki ga določijo po astrologiji. Gledati mora na sever ali na jug, navadno je boljše, če na sever. Ne sme biti v kotu, kamor bi padla senca hiše, ker bi to Čao Tija oviralo, da bi se tu naselil. Na izbranem prostoru torej postavijo lep steber, ki bo nosil hišico duha varuha.

Ta hišica ima lično streho, eno samo sobo, krog nje pa je veranda, kamor polagajo duhu darove. Simbolično je Čao Ti predstavljen s svetniškim sijem v obliki drevesnega lista, ki je iz lesa izrezljan in postavljen v sobico. Ta je odprta na treh straneh, zato mora biti kipec naslonjen na edino steno. Čao Ti drži v eni roki dvorezen meč, v drugi pa knjigo. Splošno menijo, da so tu zapisani smrtni dnevi družine pod njegovim varstvom.

Na dan ustoličenja Čao Tija postavijo pred znamenje mizo z različnimi živili, svečami, cvetjem in kadilnimi paličicami. Obenem pa prosijo duha, naj blagovoli izbrati svoje bivališče v znamenju in varovati hišo in njene prebivavce.

Vsak večer polože na verando cvetje, sveče in kadilne paličice. Na obletnico ustoličenja, za novo leto in ob drugih praznikih pa darujejo tudi jedi. Strog je predpis, da je treba darovati hrano le zjutraj, nikakor pa ne po 11 uri.

Če pride gost v hišo, mora najprej prositi duha varuha za dovoljenje, da sme bivati pod to streho in biti pod njegovim varstvom. Če pa to pravilo opuste, bo imel gost hude sanje, ker mu bo duh sedel na prsih in mu težil dihanje. Ko gost zapusti hišo, se mora duhu prav tako zahvaliti kot gostitelju.

Če kdo od družine sluti kako nesrečo, ali ga tarejo kake nepremostljive težave, ali pa želi kaj doseči, se brž obrne družina na duha varuha. Prižgo svečice in kadilne paličice, verando ob znamenju napolnijo s cvetjem in iskreno prosijo pomoči. Član družine, ki je v stiski, tudi obljubi duhu kak dar, npr. raco, petelina ali kokosov oreh. Včasih pa je darilo tudi v določenem številu služabnikov, slonov ali konj. Ti so seveda izdelani iz gline in tako majceni, da jih lahko namestijo v duhovi hišici. Če pa je bila prošnja uslišana in obljuba pozabljena, bo krivec imel hude sanje, ali pa ga bo zatela še kaka hujša nesreča.

Če posestnik, ki je pričel z majhno hišo in majhnim znamenjem, v svojih poslih napreduje, tako da si lahko nabavi avtomobil ali pa televizijo, mora seveda tudi olepšati hišico duha varuha. To znamenje mora biti vedno v odnosu s premoženjem družine.

Če vprašaš Siamca, zakaj vse te navade, ti bo nekoliko v zadregi odgovoril: „Uče nas, da moramo biti dobri do svojih sosedov; koliko bolj moramo biti tedaj velikodušni do duha varuha, ki biva v naši hiši!“

ISKANJE NOVIH OBLIK

Ko je med koncilskimi očetmi prevladalo prepričanje, da je treba bogoslužje prilagoditi posameznim narodom, se je zlasti v misijonih pričelo novo iskanje bogoslužnih oblik, ki naj ne bi bistveno spreminjale cerkvenega bogoslužja, pač pa ga odele v tisti način izražanja, ki je svojski za posamezni narod. V tem ni samo vprašanje jezika, glasbe, petja, ampak tudi simboličnih obrednih znamenj.

Gotovo je, da bodo ti poizkusi za zdaj le poizkusi. Mnogo bo morda čez leta odpadlo, a veliko bo ostalo. Iz vsega iskanja bo Cerkev v svojem bogoslužju dosegla eno: približala ga bo duši posameznih narodov.

Skoro na vseh škofovskih pokoncilskih konferencah v misijonih je bil govor o tem. Navadno so bile sestavljene komisije strokovnjakov, ki naj vprašanje proučujejo in skušajo najti ustrezne rešitve.

Navedimo samo nekaj takih primerov.

V Afriki igra dramatisiranje pri obrednem izživiljanju še vedno veliko vlogo. Igranje je neke vrste molitvena oblika, dostopna, razumljiva in močno izraža notranja razpoloženja. V župniji Ascot v Rodeziji so napravili

tale poizkus: Na veliki teden so pasijon, trpljenje Kristusovo igrali namesto, da bi ga brali. Sestavili so iz samih svetopisemskih besed dramo in dijaki so jo uprizorili sredi velikotedenskega bogoslužja. Igro Kristusovega trpljenja je spremljala domača glasba.

V prastarem rodu v Tajtungu na Formozi je bil ples že izdavna sestavni del bogoslužja. V nekaterih cerkvah so začeli med petjem slave in vere izvajati bogoslužni ples.

V misijonu Berejena v Rodeziji je prišlo do plesa kar samo po sebi. Med predvajanjem maše cikaranga je starejšega vernika glasba, spremljana z bobni, tako prevzela, da se je nenadno znašel sredi cerkve in začel obredni ples.

Japonska ne pozna pokleka. To je zapadna oblika češčenja. Zato so namesto pokleka za pozdrav Najsvetejšega v cerkvi uvedli globok priklon s prekrižanimi rokami. Saj to je način vse vzhodne liturgije in v Cerkvi nič novega.

Rod Mafa v Kamerunu ne pozna poljuba. Zato so namesto poljuba križa na veliki teden uvedli nov način češčenja: vsak vernik se s čelom dotakne Kristusovih nog. Poljub, ki je prešel v evropsko bogoslužje kot izraz ljubezni, je pri mnogih rodovih nečastno znamenje.

Pri istem rodu Mafa je bogoslužje zelo razgibano. Molatev pri njih ni statična, ampak polna ritmičnega gibanja. Posebno znamenje spoštovanja izkazujejo s tem, da se vržejo na kolena in komolce in s pestmi udarjajo ob tla. In namesto s križem zdaj na mnogih krajih tako prično sveto mašo. Pri molitvi sami so v starokrščanski drži: z razprostrtimi rokami.

Pri poroki so namesto izmenjave prstanov, kar pri njih ni navada, uvedli kot simbol ljubezni in zvestobe, ki si jo novoporočenca izrečeta, izročitev slamne pregrinjače in volnena prta, kar naj bo znamenje skupnega življenja.

Tako naleti pri mnogih rodovih bogoslužje na težave, ki so nam neznane in morda celo nerazumljive. V Tanzaniji je nova oblika maševanja z obrazom proti ljudstvu naletela na resno oviro. Tamkajšnjim domačinom njihova oblika ne dovoli, da bi gledali človeka, ki je. Duhovnik bi po njihovem taktu moral biti obrnjen proč, kadar zauživa Rešnje Telo ali presv. Kri.

V Guatemali je izraz „jagnje božje“ nekaj odvratnega, kajti jagnje pri njih predstavlja nečisto žival. Nekaj podobnega, kar pri nas predstavlja jagnje, je med njimi puran. Ista težava je na Filipinih.

Vse to so res obrobne, zgolj obredne podrobnosti. A vendarle, kolikega pomena, če hoče Cerkev prav preko obreda svoje največje skrivnosti približati miselnosti in čustvovanju posameznih narodov.

In morda je to prilagajanje še najlažja stvar. Težja so vprašanja, kako jim približati resnico, krščanske skrivnosti. Ves dosedanji katekizem, vse besedile liturgije je izšlo iz evropske omike. Treba pa je spregovoriti v „jeziku“, ki ga posamezni narodi s čisto drugačno omiko razumejo.

In od vsega je pač najtežje: utirati pot Kristusovi resnici tako, da jo presadi Cerkev na tiste temelje, ki so že postavljeni v „misijonskih narodih“ in že imajo delce resnice, tudi delovanje milosti je v njih; kako naj na teh temeljih utrdi svoje bivanje in svoje poslanstvo tako, da nič tega ne bo porušila, pa vendarle sama ostala čista in z vso polnostjo resnice. Na koncilu se je namreč popolnoma izčistilo spoznanje, da „karkoli Cerkev najde pri njih dobrega in resničnega, ceni kot pripravo na evangelij“.

DVA IZ RODU VELIKANOV

ALOJZIJ GERŽINIČ

MATTEO RICCI (LI MA - T'OU)

(Nadaljevanje)

Utrditev. Reke obiskovavcev

Podkralj Lon Čung-hao je Riccija pozval v avdienco. Tujčev gostitelj se je tega tako prestrašil, da se je misijonarja hotel znebiti. Ricci se je torej preselil k Wangu. Podkralj ga je sprejel z največjo vljudnostjo; niti mu ni dopustil, da bi po običaju klečal pred njim. Riccijevo znanje ga je očaralo. Nasvetoval mu je, naj ostane v Nančangu.

Ta novica je razpršila strahove. Obiskovavci so kar vreli na jezuitov dom. 28. oktobra 1595 je pisal prijatelju Girolamu Costi: „Do ene popoldan ali še čez nimam časa za kosilo. Dvakrat ali trikrat na teden sem h komu povabljen, včasih k dvema in k obema moram iti... Ena izmed težav je ta, do se moram na cerkvene postne dni po ves dan postiti in da se take pojedine pričenjajo šele zvečer; na srečo pa imam dober želodec...“

Posebno tesno prijateljstvo se je razvilo med italijanskim humanistom in slovečim učenjakom Čang Huangom, tedaj 68 let starim. Njegovo največje delo Zemljepisna enciklopedija dokazuje, da sta prijatelja vplivala drug na drugega. Enciklopedija se večkrat sklicuje na Riccija, zlasti v oddelku za astronomijo; ponatisnjen je tudi Riccijev zemljevid sveta.

S posredovanjem Čang Huanga je misijonar prišel v stik z literarnimi in filozofskimi družbami, ki so bile med najpomembnejšimi pojavi v zadnjem polstoletju dinastije Ming. Čang Huang je bil predsednik ene najstarejših takih družb v Nančangu; štela je nad tisoč ugov.

Kmalu se je ta družba povezala; nastalo je prvo družbeno in politično gibanje po vsej državi. Najvažnejša med takimi večjimi družbami je bila Tung - liu in se je v začetku 17. stoletja razvila v politično stranko. Njen cilj je bil počistiti s pokvarjenimi evnuhi, ki so na pekinškem dvoru mrgoledi, in z njimi povezano uradniško kliko.

Intelektualni apostolat

Riccijev apostolat v teh akademskih krogih je imel prirodoslovno in filozofsko plat; obe naj bi pripravili za krščanski kvas sprejemljivo ozračje. Marsikaterega izobraženca, ki bi ostal za Riccijevo učenje verskih resnic brezbrizen, je pritegnil misijonarjev sloves v znanostih. Prijateljski stiki so potem nekatere privedli v krščanstvo, vsi pa so mu bili naklonjeni zaščitniki.

„O prijateljstvu“

Leta 1575 je Ricci „kot vejo v kitajskem jeziku“ sestavil razpravo o prijateljstvu (Čiao - ju - lun). Bila je prvi njegov spis, ki je raznesel tvorjevo ime do zadnjega kota države. Ricci ga je posvetil princu Cien - anu, ki je prebival v Nančangu.

Tri leta po izidu razprave je mogel Ricci poročati Girolamu Costi: „Ta ‘Amicitia’ mi je celo v Evropi prinesla več slave kot vse drugo, kar smo napravili. Ostale reči so nam dale glas, da imamo iznajdljivost za izdelavo mehaničnih naprav in instrumentov, ta razprava pa je utemeljila naš ugled nadarjenih in krepostnih učenjakov. Prebirajo in sprejemajo jo z živahno pohvalo; izšla je že na dveh različnih krajih.“ Pozneje so jo še večkrat izdali. Še leta 1914, 319 let potem, ko je bila napisana, jo je časopis Šen - čon jih - pao v nadaljevanjih ponatisnil.

Apostolat izžarevanja

Izkušnje in nekateri razlogi so Ricciju nasvetovali veliko previdnost v zunanjih zadevah njegovega verskega apostolata. Zato ni v hiši, ki jo je kupil poleti 1595 — tako je postavil drugo oporišče za svoje delovanje —, uredil javne kapele, kot jo je imel v Čaočingu in Šaočou. Med razlogi za to odločitev sta na prvem mestu ta dva: da ne bi jezuitov še vedno imeli za budistične bonce, in dejstvo, da „se tu bolj učinkovito in plodonosno pridiguje v razgovorih kot v uradnih pridigah“, kot je Ricci sam pisal v Rim.

Apostolat izžarevanja je dal v Nančangu lepe sadove. V to mesto učenjakov so se stekali izobraženci iz vseh delov države. Tako je imel Ricci, preden je Nančang zapustil, prijatelje v desetih od petnajstih provinc.

Superior

Medtem je Valignano Riccija imenoval za superiorja kitajskega misijona in mu dal precejšnjo svobodo v odločanju. Med drugim je imelo to imenovanje tudi namen olajšati Ricciju pot v Peking. Valignano je poslal v Nančang podobi Zveličarja in Marije in dve uri, kar naj bi bila darila za cesarja.

Poskus prodora v Peking

Priložnost za potovanje v prestolico je dal Riccijev stari znanec Wang Hung-hui, ki so ga l. 1598 spet poklicali v Nanking za ministra bogočastja. Povabil je evropskega prijatelja s seboj, da bi pomagal v Pekingu reformirati koledar. Zase je pričakoval od tega imenovanje za ministra v Pekingu.

Ricci je odpotoval iz Nančanga 25. junija 1598 z Wangovo ladjo. Z njim sta bila *Lazzaro Cattones*, Sebastijan Čung Ming-jen in Manoel Ju Wen-hui. (Ta je 7 let kasneje postal jezuitski brat in je bil Ricciju ob strani na zadnjo uro. Tedaj je tudi napravil izvrstni portret velikega misijonarja, danes v jezuitskem kolegiju Il Gesu v Rimu).

Občino v Nančangu sta prevzela De Rocha in Loerio, *Longobardo* pa je prešel na misijon v Šaočou.

Ko je Ricci na poti v Peking dospel v *Nanking*, je tam vladalo enako neugodno razpoloženje kot prvokrat. Na Koreji so se Kitajci spet zapletli v sovražnosti z Japonci. Vendar je misijonar obiskal stare prijatelje in si pridobil novih; stopil je v zvezo celo s podkraljem Cao-Ko-huaiem. Stik je bil pripravil Riccijev zemljevid sveta. Podkralj je občudovanega učenjaka povabil celo v svojo en dan oddaljeno rezidenco v Čujungu. Tam je Ricci ostal cel teden in spoznal več uglednih osebnosti. Ob odhodu mu je podkralj podaril znatno vsoto za na pot.

V Huaianu je Riccija čakal Cattanea. Oba jezuita sta prispela v Peking 7. septembra 1598. Ricci je to pot prvič pogledal za kulise na dvoru in uvidel, da ni nobenega upanja doseči naravnost svoj cilj. Wang-hui je spoznal, da so njegovi sovražniki ravno tako močni kot pred nekaj leti, ko so izsilili njegov odstop.

Vendar ni bil čas čakanja v Pekingu brez koristi. Ricci je bolje spoznal delovanje političnega sistema, se utrdil v prepričanju o nezbežnosti potrpljenja in previdnosti in o nujnosti mreže zanesljivih zvez.

Kitajski slovar in učbenik

Razen tega je na popotovanju prišel do zaključka, da sta Kitajska in „Kathai“ Marka Pola eno in isto. Na ladji je trojica izrabila čas tudi za sestavo slovarja in za določitev „pravil o posebnostih tega jezika, s katerih pomočjo bo učenje kitajščine odslej dvakrat lažje“.

V Sučou

Letna doba in zamrzli kanali so popotnike silili k prezimljenju v Lincingu (prov. Šantung). A Ricci ni hotel zapraviti štiri ali pet mesecev. Upal je, da mu bodo zveze omogočile naselitev v Nankingu ali okolici. Pustil je torej Cattanea in ostale, noj čuvajo prtljago, sam pa se je odpravil proti jugu. V Sučou v dolini Jangtse, kjer je podnebje milejše, je prišel čisto izčrpan. Prijatelj Č'ü Ju-k'nei mu je stregel z vso predanostjo.

Sučon je bil tedaj eno najlepših mest na Kitajskem, središče umetnosti in duhovno razgibanih ljudi. Prijatelji so misijonarja pregovorili, naj ostane tam. 7. januarja 1599 je v spremstvu Č'ü Ju - k'neia odšel v Nanking, da od tam prinese priporočilna pisma Wang Hung - huia, ki je tudi zapustil Peking.

Končno vendar v Nankingu

Razmere v Nankingu so se medtem spremenile. Japonci so se po smrti velikopoteznega cesarja Hidejošija iz Koreje umaknili, kar so Kitajci razpihnili kot svojo veliko zmago. Nezaupanje in strah sta izginila in prijatelji so silili Riccija, naj ostane med njimi. Krog njegovih znancev je v kratkem segel na najvišja mesta.

Ricci je zase in za misijon odkupil štiri poslopja, ki so že več let samevala prazna, ker se je razširilo govorica, da v njih straši. V začetku l. 1600 se je v Nanking vrnil Cattaneo in s seboj privedel španskega jezuita *Diega de Pontoia*. Obiski so se v naslednjih mescih tako pomnožili, da so Ricciju skoro vse dneve izpolnili razgovori. Misijonar je Kitajcem prikazoval krščansko Evropo in dela usmiljenja, ki tam lajšajo bedo. Posebej je podčrtaval veličino neločljivega zakona z eno ženo; od te postave niso odvezani niti vladarji. Opisoval je episkopalno organizacijo Cerkve s papežem na čelu. Zavedal se je, da je obstoj najvišje duhovne, od vladarja neodvisne oblasti za Kitajce, ki so vajeni, da se vse vrti okoli „nebeškega sinu“ — cesarja, kočljiva točka.

Prvi krščenci v Nankingu so bili člani družine Č'in; oče je bil visok uradnik, sin pa se je že z uspehom dvigal v vojaški karieri.

(Drugič naprej.)

SKRIVNOSTNA PIŠČALKA

LI - TAI - PO

Zvečer, ko rože so dehtele v mrak
in listi na drevesih, veter blag
prinesel mi je milotožne zvoke
oddaljene piščali.

Vrbov prot
odrezal sem si in na isto pot
poslal sem svoj odgovor v tiho noč.

Od tiste ure, sredi noči globoke,
poslušajo v jeziku svojem ptice
piščali dvojnih hrepeneče klice.

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

P. JOŽE KOKALJ DJ PRED ODHODOM V ZAMBIJO

Od 4. januarja do 13. februarja sem bil na misijonskem obisku med Slovenci v ZDA in Kanadi. Hotel sem jim osebno prinesiti osvežujočo vest, da začenjamo z novim, svežim misijonskim delom v Zambiji, v srcu črne Afrike. Vrnil sem se v Anglijo poln čudovito lepih spominov na prisrčna srečanja in poln zaupanja v Ameriške Slovence, ki so postali iskreni prijatelji naše nove misijonske domovine — Zambije.

Zadnji dan — 12. februarja — sem poslal vsem rojakom preko Ameriške domovine poslovilno pismo. Rad bi ga priobčil tudi v „Katoliških misijonih“ kot iskreno zahvalo ameriškim rojakom in kot koristno informacijo za vse bravece „Katoliških misijonov“. Pismo se glasi:

„Danes, 12. februarja zvečer bom poletel v Anglijo, od tam v svojo novo domovino — Zambijo v centralni Afriki. Za menoj je pet tednov, ki sem jih preživel med rojaki v ZDA in Kanadi. Na povabilo svojih sorodnikov v Clevelandu sem prišel na obisk na to stran oceana, v kraje, kjer so svoj novi dom našli toliki vzorni Slovenci. O misijonu v Zambiji sem pridigal v Clevelandu, Chicagu, Bridgeportu, New Yorku, Torontu. Vsega skupaj sem imel 16 pridig in več predavanj ter srečanj z rojaki in mladino.

Ko sem v začetku januarja prispel na clevelandsko letališče in so me tam sprejeli veseli sorodniki in prijatelji, nisem pričakoval, da bo moja pot v ZDA in Kanadi tako plodna, tako razgibana in polna najrazličnejših koristnih in prijateljskih srečanj.

Zdaj vem, da ima slovenski zambijski misijon v ZDA in Kanadi veliko iskrenih prijateljev, ki bodo z zanimanjem spremljali njegov napor. P. Rudež, DJ, ki je že v Zambiji, nestrpno čaka, da pridem k njemu; oba pa bova pričakovala prihod redovniškega brata Jožeta Rovtarja DJ, ki zdaj študira angleščino na otoku Malti, in prihod patra Tomažina DJ, ki končuje svoje študije v Pooni (Indija). Razen teh pridno študira angleščino tudi učiteljica gđc. Hercog Zinka (iz Maribora), ki se je kot učiteljica priglasila za misijon v Zambiji. Za zambijski misijon se pripravljajo tudi trije hrvaški jezuiti.

Povsod med vami, dragi rojaki, mi je bilo lepo. Naj se prav topla zahvalim vsem, ki ste k temu pripomogli. Prav posebej iskrena zahvala mojemu sorodstvu in vsem duhovnikom — sobratom, ki so mi povsod nudili prijeten dom in mi omogočili vsa srečanja z rojaki, da ne bom nikdar pozabil župnije sv. Vida s tako razgibanim verskim živ-

ljenjem, cerkve sv. Štefana v Chicagu s prijetnimi sobrati — frančiškani, Lementa in Jolieta. slovenske župnije v New Jorku in njihove mladine, prijetnih srečanj z rojaki v Washingtonu, izredno toplega sprejema pri gg. lazaristih v obeh torontskih župnijah in obiska v Hamiltonu. Poseben spomin bo ohranjen na Brigdeport in na žalne slovesnosti ob tragični smrti g. dr. Farkaša.

Vsem prijateljem zambijskega misijona iskreni Bog plačaj! Objubljam Vam bogati spomin pri sveti daritvi.

Večkrat ste mi zastavili vprašanje, zakaj začenjamo misijonsko delo, ko pa domovina tako potrebuje gorečih duhovnikov. Vesel sem tega vprašanja, ker nam odgovor nanj omogoča globlje razmišljanje o poslanstvu Cerkve. Slovenci smo del vesoljne Cerkve in nosimo del odgovornosti za njeno rast. V svoji zgodovini smo vedno bili širokogrudni v pošiljanju apostolov na široko misijonsko polje. Takšna mora biti tudi današnja generacija. Domovina potrebuje duhovnikov. Katera evropska in ameriška država jih pa ne? Mlade katoliške skupnosti v Afriki pa potrebujejo novih apostolskih moči še bolj kot mi. Tudi naša mlajša generacija želi pokazati svojo versko zavest s tem, da vero širi. Bog pa se v velikodušnosti ne da prekositi in bo za vsakega apostola, ki zapusti domovino z misijonskim namenom, obudil doma nove poklice.

Postavljali ste mi tudi vprašanje, kako bomo ostali povezani z zambijskimi misijonarji. Prizadevali si bomo, da Vas o našem delu obveščamo. Še prav posebno se bomo oglašali — kot se že — v Katoliških misijonih, ki jih toplo priporočamo. Razen tega boste zvedeli o našem delu tudi po drugih časopisih. Darove za naš misijon bomo sprejemali tudi na naslov: Rev. Nikolič SJ, 1150 Carrol St. Brooklyn, N. Y. 11225, U.S.A. (to velja seveda za ZDA in Kanado, op. ur.) in pa preko moje tete gospe Ivane Ovsenik v Clevelandu.

Na svojem obisku pri Vas sem srečal veliko družin s številnimi otroki. Razumljivo je, da sem si večkrat postavil vprašanje: kdaj bomo dobili za Zambijo prvega misijonarja duhovnika ali laika iz ZDA in Kanade? Vem, da bom na to mislil tudi v Afriki. Vsem rojakom iskren in pristrčen pozdrav!“

DUHOVNO OSVEŽUJOČ OBISK

Pod tem naslovom je „Ameriška domovina“ priobčila sledeče poročilo o obisku p. Jožeta Kokalja SJ v Torontu.

„Od 3. do 12. februarja se je mudil v Torontu misijonar jezuit o. Jože Kokalj. Prišel je v osebni stik z mnogimi dobrimi znanci svojih sorodnikov, ki živijo na področju Velikega Toronta.

Oče Jože Kokalj je sad slovenske Cerkve v povojni dobi in je njen dar cerkveni vesoljnosti. Med nami se je oglasil mimogrede na poti v Zambijo, Afrika, kjer bo v bodoče njegov misijonski delokrog. Samo dober teden je bil med nami, pa je v srcih vseh, ki so ga poslušali, prišli z njim v osebni stik, zapustil svetlo sled. Spomin za

njim je ostal pristrčno lep. Vsakdo je po njegovem odhodu imel prijeten občutek, da je srečal dobrega prijatelja, ki je razgledan v znanju, ki je širokega in nesebičnega srca do vsakega, goreč za božjo čast in se prav nič ne boji tudi najtežjih žrtev.

Oče misijonar! Srčna hvala za obisk. Srečno pot vam želimo! Molili bomo za božje blagoslove Vam in Vašem delu. Kadar boste česa potrebovali, kar sporočite nam, ne boste potrkali zastonj. Pa za naše otroke molite, da bi Vam lahko koga poslali v pomoč.

Član Baragovega misijonskega krožka“

Misijonskim prijateljem v Torontu se pridružujemo v dobrih željah za misijonarja in upamo, da na svojo obljubo ne bodo pozabili. Misijonar bo v potrebah že letos.

KRALJESTVO BOŽJE

V ekumenski dobi nam vsakoletni zbornik „Kraljestvo božje“ mora postajati z leta v leto bolj zaželen in potreben vir informacij. Za leto 1966 sta ga uredila dr. Stanko Janežič in dr. Janez Vodopivec, oba strokovnjaka v teh vprašanjih. Opremo je oskrbel Avrelj Lukežič. Novost pa je ta, da je zdaj uredništvo in uprava zbornika v takomenovanem „Vzhodnem domu“, ekumenskem centru, ki ga je ustanovil tržaški škof in za rektorja postavil dr. Stanka Janežiča.

Iz bogate vsebine lanskega letnika mora že po sebi vsakemu, ki se količkaj zanimiva za delo zблиževanja Cerkve z nekatoliškimi kristjani, vznikniti želja, da si ga čim prej nabavi in od prve do zadnje strani prebere.

Dr. Vodopivec, ki je ves čas sodeloval pri delu koncila in je stalni sodelovalec kardinala Bea v Tajništvu za zedinjenje, nam je mogel v prvi razpravi stvarno in verodostojno nanizati sadove koncila za edinost med kristjani. Nato sledi tri razmišljanja ob treh koncilskih dokumentih. F. Perko razpravlja o božjem kraljestvu na podlagi dogmatične konstitucije o Cerkvi, ki je temelj vsem drugim dokumentom. S. Janežič se ustavi ob odloku o ekumenizmu in posebej ob vprašanju: Slovenci in ekumenizem. I. Žužek pa s pripombami pojasnjuje odlok o katoliških vzhodnih cerkvah.

Gotovo je bilo važno spregovoriti o enem najlepših dogodkov ob sklepu koncila, ko je bilo odvzeto obojestransko izobčenje med Rimom in Carigradom. Prav tako je srečanje Ramseya, primasa anglikanske cerkve s Pavlom VI. podoben dogodek, ki ga je opisal očividec dr. Vodopivec kot zgodovinski dan v ekumenskem gibanju. S. Brajša je osvetlil škofa Strossmayerja iz prave strani, in je čas, da tudi Slovenci dokončno korigiramo gledanje na tega velikana. Kakor iz nasprotnega sveta pa je narisal svetniškega P. L. Mandiča A. Kosmač kot apostola krščanske edinosti.

Ob priliki 1050 letnice smrti sv. Klimenta Ohridskega je bilo lani veliko zapisanega. Tudi zbornik prinaša obsežno razpravo p. Korena, ki je brez dvoma eden najplodnejših delavcev na tem področju ekumenizma, v kateri poleg zgodovinskih podatkov o Cirilu in Metodu, Klimentu in Naumu, slovanskem bogoslužju itd., načenja oz. nadaljuje misel, da bi mi Slovenci kakor drugi katoliški slovanski narodi morali imeti „središča s pristno bogoslužno praktiko bizantinske Cerkve“. Kot dopolnilo služi tudi razprava makedonski uniji, ki je žalostno razpadla in se v malih otočkih komaj še

vzdržuje ter predstavlja danes problem ekumenizma; napisal jo je F. Sodja, ki je med makedonskimi uniati sam živel in deloval. Ob istem predmetu se še ustavljata dva potopisa: P. Korena Misli s potovanja po Atosu in Makedoniji in S. Janežiča Klimentove proslave v Makedoniji.

O srbski pravoslavni Cerkvi posebej govori F. Perko v razpravi: Pogled v preteklost in sedanost srbske pravoslavne Cerkve. M. Živec pa prikaže Branka Radinkovića, heroja, apostola krščanskega optimizma, pravoslavnega fanta brez rok in nog, ki je začudil svet s svojimi razstavami.

Tekste spremljajo fotografije, oživlja pesem A. Markuža: Prošnja k Janezu XXIII. in dopolnjuje kronika: Od vzhoda do zahoda.

Katoliški misijoni imajo v vidu misijonsko vprašanje, a danes ga ni mogoče reševati samega zase. Zato je pri Tajništvu za zedinjenje zastopnik Misijonskega sveta Propagande in obratno. Delo mora biti povezano. Saj zadeva ekumensko vprašanje prav v vsakem misijonskem področju ob misijonsko vprašanje in obratno. Mi Slovenci pa imamo še to posebnost, da kot Slovani moramo imeti pred seboj ti dve veliki ideji: misijonsko in idejo zedinjenja. S tem kratkim opisom želimo opozoriti vse misijonske prijatelje na zbornik in ga toplo priporočamo.

B A R A G A

Nemalega pomena za Baragov proces je lanski obisk ljubljanskega nadškofa dr. Jožeta Pogačnika v Marquettu. Povaljen je bil na petdesetletni jubilej Baragovega naslednika škofa Noa. S škofom sta se srečala na koncilu in že tam je bil sklenjen ta obisk. Ko je nadškof Pogačnik čestital škofu Noaju za njegov jubilej, je poudarjal srečno okoliščino, da je početnik škofije in eden soustanoviteljev ameriške cerkve škof Friderik Baraga naš slovenski rojak. Ob koncu govora je navzočim dejal dr. Pogačnik dobesedno takole: „Po besedah zgodovinarja ameriške cerkve je bil Baraga eden ustanoviteljev ameriškega katolicizma in brez dvoma slaven član ameriškega episkopata. Prosim vas, prevzvišeni škofje, ki ste tu navzoči kot delegati vsega ameriškega episkopata, da podpirate škofa Noa v njegovem prizadevanju v Baragovi zadevi. Prosim Barago, naj blagoslovi vašo deželo in ohranja ameriško cerkev, cerkev, kateri je posvetil skoro štirideset let življenja in to življenja herojskih kreposti.“

Nadškof Pogačnik je s svojim tajnikom Darkom Slapšakom obiskal vse Baragove kraje, vodil slovesnosti, zlasti slovesnost Baragovega dne. Pri vsem pa mu je utiral pot in pripravljal slovesnosti zdaj neumorni sodelavec pri Baragovi zadevi g. Jože Godina, ki ga je za ta njegov trud posebej v svojem govoru omenil in se mu zahvalil škof Noa.

Nadškof Pogačnik je svoja pota po Ameriki opisoval v ljubljanskem verskem tedniku Družina in posebej opisoval Baragove kraje, stike z vsemi, ki se prizadevajo za beatifikacijo, in izraža veselje, da se delo razvija s pospešno gorečnostjo.

Kakor se je po prizadevanju dr. Deržečnika, mariborskega škofa, premaknilo delo za beatifikacijo Slomška, tako je brez dvoma na tok razvoja pomembno vplival osebni poseg ljubljanskega nadškofa, da se bo pospešila tudi beatifikacija našega največjega misijonarja Friderika Barage.

Ljubljanski nadškof dr. Jože Pogačnik na obisku pri svetem očetu Pavlu VI.

naši misijonarji pišejo

AFRIKA

Marsikake zanimive drobce iz številnih pisem misijonskega brata *Karla Kerševana* CM iz zadnjih mesecev lahko podamo našim bralcem, da bodo na tekočem o razmerah v Kongu: „Sredi preteklega aprila (1966)

je bil tu objavljen seznam prekucij v Kongu od leta 1960 do konca 1965.

Med 173 žrtvami misijonarjev duhovnikov, misijonskih bratov in sester je tudi en škof. Pogrešanih je pa še 7 misijonarjev, katerih usoda je do zdaj povsem neznana.

Po narodnosti so misijonarji:

	Duhovniki	Bratje	Sestre	Kleriki	Skupaj
Belgijci	63	17	20	—	100
Nizozemci	23	7	—	—	30
Italijani	9	1	1	—	11
Domačini-Kongolci	7	—	2	1	10
Luxemburžani	2	—	6	—	8
Španci	—	—	5	—	5
Francozi	1	1	2	—	4
Nemci	—	2	—	—	2
Angleži	—	—	1	—	1
Avstrijci	1	—	—	—	1
Američani (USA)	—	—	1	—	1
	106	28	38	1	173

Največje žrtve je utrpela kongregacija Križarjev (23). Po 21 žrtev so darovali očetje sv. Duha in Duhovniki presv. Srca. Tej slednji kongregaciji pripadajo tudi sedmeri pogrešani misijonarji, vsi Nizozemci. Dominikanci so žrtvovali 13 misijonarjev, Beli očetje 13. Od ubitih italijanskih misijonarjev so štirje Kombonjanci iz Verone, trije Ksaverjanci iz Parme, itd. Od ženskih misijonskih žrtev je največ dominikank, 13 po številu.

Sedmeri padli domači duhovniki pripadajo svetnemu kleru, od obeh domačih redovnic je bila ena uršulinka, druga pa iz tukajšnje kongregacije sv. Družine.

Misijonar pa nam v naslednjem pisemu sporoča, da so naknadno ugotovili smrt onih sedmerih pogrešanih, tako da je vsega skupaj 180 žrtev.

V juliju smo imeli na našem misijonu bolj na veliko izvedene in brez dvoma tudi bolj na globoko segajoče letne duhovne vaje, katerih se je udeležilo 20 misijonarjev, za kar pa so seveda morali nekatere postaje za teden dni enostavno zapreti. Prišel je med nas in nam govoril naš vizitator iz Belgije, vse na podlagi dekretov zadnjega koncila. Poleg tega smo imeli še skupne sestanke, kjer je bil o posameznih vprašanjih med nami prost razgovor, ko je vsak mogel spro-

žiti katerikoli problem, le da je zadal medsebojno življenje, delo, metode apostolata, liturgijo.

Do okoli 20. septembra bom še tu v Bikoru, potem pa se preselim na novi misijon, na spodnjem koncu našega misijona ležečo misijonsko postajo ob reki Kongo, v Bolobo.

Položaj tu ni nič kaj dober. Misijonarji se iz nekaterih predelov spet umikajo. Znova vre in ognjišča uporov se vnemajo. Molite za to ubogo deželo!“

Zadnje misijonarjevo pismo imamo z dne 9. oktobra 1966:

„Imam priliko, da Vam še enkrat pišem od tukaj, ker se je naša selitev nekoliko zakasnila. Čez dva, tri dni gotovo odpotujemo, ker je naša ladja sedaj že v jezerskem misijonskem pristanu, kamor je dospela po celotredenski plovbi po reki navzgor iz Boloba. Ladjo, ki smo jo krstili za Janeza Krstnika, smo prejeli od nemške ustanove Caritas v letu 1965, potem ko smo se nekateri pred uporniki umaknili za nekaj tednov v Leopoldville. Pobeg se je izvršil, kot sem svoječasno poročal, v večjem delu s pomočjo misijonskega čolna istega imena, a mnogo manjšega obsega. V čolnu je bilo tedaj za 26 ur vožnje natlačenih 28 oseb, moških, žensk in otrok. Ta dramatična izkušnja je napotila enega od misijonarjev-beguncev, da v času svojega prisilnega postanka v glavnem mestu stori vse, kar mogoče, da misijon pride do večjega, potrebam odgovarjajočega prometnega sredstva. Priskočila nam je na pomoč omenjena nemška organizacija, da smo si mogli nabaviti to zadnjo misijonsko ladjico, ki ima blizu 15 m dolžine in vozi z motorjem na nafto, nosi 12 ton ter doseže v mirni vodi 15 km na uro. Je delo tukajšnje ladjedelnice, le motor je nemške produkcije. Ne vstevši motorja je Caritas odštela ladjedelnici za ladjo 6.660.000 belgijskih frankov, torej je v celoti ladja stala okrog 4 milijone belg. frankov. Stari, mali Janez Krstnik pa zato ni šel v pokoj, čeprav bo

že več kot 35 let, kar prevažata misijonarje po Kongu. Pred 15 leti sem to ladjico jaz skoraj štiri leta oskrboval in sem z njo prevozil kakih 20.000 km vožnje po tukajšnjem jezeru Tumba, pa po reki Kongo navzdol do velikega pritoka Kaseje, skoro 500 km plovne poti.

Na svojem novem misijonu (bil pa sem tam že pred leti) bom zdaj v družbi z dvema holandskima misijonarjema. V bližini je postojanka usmiljenih sester. V kraju imajo močno središče protestantski misijonarji s šolami, bolnišnico in podobnim. Po cesti dostopna najbližja naša postojanka je 30 km stran, druga pa 60; na tej slednji so tudi sestre. Moj brat Marcel je kakih 290 km stran od Boloba, po vodni poti. On je v „pisani družbi“ enega sobrata Holandca in drugega iz Kolumbije v Južni Ameriki. Misijonski poklic terja včasih žrtev zatajitev svoje narodnosti, da se je mogoče sporazumeti med seboj v bolj ali manj šepavi francoščini ali v zamorskem jeziku.“

Iz države Čad nam piše slovenska misijonarka s. MARIJA SILVESTER sredi lanskega leta sledeče:

„Pri nas se božji blagostov javlja z dežjem. Letos smo imeli že več ploh, neobičajnih v aprilu in maju. Upamo, da bomo imeli več vode kot lani in da bo zato pridelek žita in riža boljši kot preje. Ker so tu ljudje zadovoljni z malim, enkrat še ni prave lakote, dasi marsikje pomanjkanje trka na vrata.

Mislím, da sem Vam zadnjič omenila o ustanovitvi naše nove misijonske postojanke kakih 500 km od tu proti severovzhodni strani. Ošli bova dve v mesecu novembru. Moramo čakati, da se bodo ceste, ki mnogokrat niso drugega kot kolovozi, dovolj posušile in utrdile, da bo potovanje možno. Naš gospod nadškof si je popolnoma razbil avto, ko je prejšnji mesec hodil okrog birmat, in osem dni je moral preživeti na cesti... Oče misijonar je že tamkaj in išče vode; nje-gov vodnjak je suh že skoraj pol leta

in oče mora hoditi po vodo tri km daleč. Tu na tem misijonu pa še vedno zidamo cerkvice, počasi, pa gotovo...“

Misijonski brat FRANCE PREGELJ S. J. je že zdavnaj spet v Afriki. Tole nam poroča o svojem življenju in delu:

„Kar sem se vrnil nazaj iz Anglije, sem na drugem misijonu. Tudi tu imam polne roke dela, čeprav se tu ne ukvarjam z učenjem mladine kot na prejšnji postaji. Moja naloga tu je pred vsem širiti med črni KREDITNO zvezo in živinorejsko zadrugo, torej pospeševanje gmotnega prospeha prebivavstva. Stvar se je začela kar lepo razvijati in precej prihrankov smo že zbrali ter mnogim s posojilom pomagali. Zelo sem Vam hvaležen za vaš dolarski petak; hranim ga, da si kupim za te gospodarske in računske posle vsaj skromen računski stroj, da mi bodo šle številke bolj hitro izpod rok, ker časa imamo zelo malo. Veliko mi ga vzame zdravljenje živine, mnogokrat podvržem kako žival celo operaciji, čeprav nisem študiral živinozdravništva... Posebno veliko se zdaj časa zgubi v naši deželi radi pomajkanja bencina, ker mora človek narediti včasih peš tudi 30 km pota, kar ni šala v tej vročini, pa še z nahrbtnikom, polnim raznega orodja in zdravil.“

O misijonarju EMILU ČUKU že lep čas nismo poročali. Imamo dve pismi še iz leta 1955, katerih še nismo objavili. V prvem naslavlja na nas vse iskreno prošnjo, na bi mu pomagali v njegovih gmotnih stiskah. Pravi, da je moral zapreti katehumenat za odrasle, ker ni imel več koruze, s katero bi hranil katehumente. Potem toži, kako je moral za avto, ki ga je poverbal po svojem predniku in ki ga tako zelo potrebuje na velikih razdaljah svojega misijona, samo v enem letu plačati nad 500 dolarjev raznih popravil. Vsi mu svetujejo, naj si kupi novega, ne samo, da mu bo bolje služil, ampak da ga bo tudi manj stal. Pravi, da res ni druge rešitve, in se toplo priporoča slovenskim dobrotni-

kom, da mu priskočijo s prispevki za to neobhodno potrebno misijonsko vozilo na pomoč! Za močno vozilo, kakor bi ga potreboval v tistih afriških hribih, bi moral zbrati kake 3.000 dolarjev... Težko je gledati misijonarju iz dneva v dan, kako se njegovo delo paralizira sredi tolikih možnosti, prav zaradi pomanjkanja denarnih sredstev. Afrika je še vedno najbolj cvetoč misijonski delokrog. V malo več kot petih mesecih je na primer naš misijonar Čuk krstil 275 katehumenov.

V naslednjem pismu nam misijonar poroča, da je ponovno odprl katehumenat, se pravi, dom za odrasle novokrščence, ki se že leta pripravljajo po vaseh na krst s pomočjo katehista, a pred krstom morajo na poglobljene znanja in na preizkušnjo na misijonsko postajo. V prvem tečaju je sprejel 44 katehumenov in od teh jih je za praznik sv. Frančiška Ksaverija krstil (po enomesečnem bivanju na misijonu) 29. Ostali pa se morajo pripravljati še naprej in bodo krščeni, če Bog da, za božični praznik. Misijonar pravi, da v svojih 18 letih misijonarskega delovanja še ni imel toliko uspehov v tako kratkem času: 450 krstov odraslih v borih 8 mesecih. Zahvaljuje Boga in dobrotnike, ki zanj molijo in darujejo.

Poroča tudi zanimivo misijonsko novico, da so za misijonsko nedeljo tudi njegovi verniki prispevali za svetovne misijone, in sicer so nabrali skoraj 15 dolarjev. Koliko župnij je v krščanskem svetu, ki se za misijonsko nedeljo niti ne zmenijo...

Posebno smo veseli, da lahko malo več poročamo o misijonarju, beneškem Slovcu LOVRENCU OŠNJA-KU. Iz druge polovice lanskega leta in iz začetka letošnjega imamo od njega kar tri pisma, iz katerih spoznamo, kako in kaj je z njim in z njegovim misijonarskim delovanjem:

“Globoko sem prevzet, ko vidim, kako ste se dobri katoliški Slovenci zavzeli za tisti dve siamski dvojčki iz mojega misijona in sploh za potre-

be moje misijonske postojanke. To vaše zanimanje mi je v veliko moralno oporo pri mojem delu za širjenje svete vere. V imenu mamice siamskih dvojčic in v njunem imenu se vsem dobrotnikom in vam prav lepo zahvaljujem! Primer teh siamskih dvojčic je res vreden pozornosti. Če se ne bi misijon zanju zavzemal, kdo ve, kaj bi bilo z njima. Tako pa jima mislimo na misijonu postaviti hišico, kjer bosta v oskrbi naših misijonarov, dokler ljubi Bog kaj drugače ne ukrene z njima. Zaupamo tudi na nadaljno pomoč dobrih Slovencev tema dvema revicama in njuni mamici.

Srčno se vam zahvaljujem za poslano čeko! Oprostite, da se nisem prej oglasil. Zadnje tedne je bilo vedno dela zaradi priprave novega šolskega leta. Z vašim darom in nadaljnjimi prispevki, za katere se lepo priporočamo, smo se opogumili začeti z gradnjo novega šolskega poslopja z kapelico v enem najbolj oddaljenih naselij, od koder je posebno v deževnem času sploh nemogoče priti do nas, pa še tam prav veliko kristjanov. Strošek za to stavbo bo okrog 1.500 dolarjev. Boste pomagali zbrati jih? Z velikim veseljem bom poslal fotografije o tem, kako napreduje gradnja, da boste dobrotniki imeli pred očmi, kam vaši darovi gredo, za kaj se porabijo.

Povedati vam moram, da sem zelo zaposlen. Moje področje je predvsem šolstvo. Tu pomeni to, da moram neprestano obiskovati šolske postojanke po različnih naseljih obsežnega misijona. Zraven seveda kontroliram tudi delo katehistov in preskušam katehumente, koliko so že pripravljene na krst. Potovanja in garanje od jutra do večera me res pošteno utrudijo. Upal sem, da bo v deževnem času ta napor nekoliko pojenjal, a sem se zmotil, kajti letos je bilo deževja zelo malo in je bilo treba potovati kar naprej. Stojimo pred sušo zaradi pomanjkanja vode. Dva od nas sta stalno na potu po deželi, da iščeta novih možnosti za vodo, tako za pitje kot za namakanje. Zaupamo v Boga;

v dveh mescih, ki še ostaneta za možnost dežja, se položaj lahko še lepo reši.

Tu na misijonu imam petinšestdeset notranjih gojencev in skupino 120 katehumenov, ki se pripravljajo na krst. To so prvi sadovi mojih misijonarskih potov in so mi v veliko tolažbo.

Veliko časa posvetim bolnikom, ki prihajajo na misijon, kjer imam majhen dispanzer; pogosto pa moram sam iti k njim na dom, ker ne zmorejo več hoditi. Skrbim ne le za katoličane, ampak za vse, ne glede na vero. Mnogim sem že lahko podelil sv. krst na smrtno uro.

Še enkrat se vsem prav lepo zahvalim in se priporočam še za nadaljnje pošiljanje Katoliških misijonov, ki me vedno razvesele, kadar pridejo!''

Iz Kipengere se misijonar o. IVAN OBALA zahvaljuje za 15. dolarjev, ki jih je po nas prejel od dobrotnikov. Silno je hvaležen za to pomoč. Pravi, da je zdaj zanj nastopila doba obiskovanja misijonskih šol na podružnicah po vaseh. Pet tednov bo hodil iz kraja v kraj, samo ob nedeljah se bo vračal na misijon. S tega potovanja nam bo poslal kak daljši popis, kajti veliko zanimivega vedno doživi.

MADAGASKAR

Tam imamo zdaj tri Vincenijeve sinove in hčere: Poleg misijonarja IVANA ŠTANTE CM in usmiljenke s. MARJETE MRHAR še novodošlo usmiljenko DANIELO ŠEME. G. štanta se nam pogosto, a na kratko oglašča, ker je vedno zelo zaposlen. V radnjih pismih se zahvaljuje za poslano darove in pravi, da jih bo porabil za zidanje dveh kapelice, 5 m širokih in 10 dolgih v naseljih Vohitsambova in Sarodrano. Misli pa tudi na zidavo katoliške šole v Isoanali. Prejel je tudi dragoceni paket, ki mu ga je poslal misijonarski krožek z voda, kjer deluje g. Wolbang CM v

ZDA. Vseboval je rožne vence, križe, talar in lep kelih z obhajilno pate-no. Posebno se zahvali gospe Angeli Železnik za ponovno pomoč in pravi, naj ji Bog povrne to misijonsko ljubezen na tem in na onem svetu, kakor tudi vsem drugim dobrotnikom.

Precej več nam o svojem, pa tudi o delovanju g. štante poroča usmiljenka s. MRHAR. 26. IX. 1965 se zahvaljuje č.g. Wolbangu CM in tamkajšnjemu misijonskemu krožku za paket s cerkvenim perilom, ki bo tako prav prišlo na številnih misijonskih cerkvicah v župniji, kjer ona deluje. Potem nadaljuje:

„Drugo veliko veselje je bilo zame srečanje z misijonarjem Ivanom Štantom CM na njegovem misijonu. Pokleknila sem v cerkvi sv. Cirila in Metoda, ki so jo pomagali graditi slovenski dobrotniki. Tedaj sem se počutila kar blizu domovini; prosila sem naša velika apostola, naj tudi tukaj pomagata širiti sveto vero in naj zlasti privedeta kaj več slovenskih misijonarjev in misijonark v to deželo.

Misijonarji tu zelo cenijo g. Štanta, ki je res pravi misijonar po zgledu sv. Vincencija. Najprej vse dobro premisli, potem pa z začetim delom ne odneha. Tudi njegovi verniki se tako navadijo vztrajnega in žilavega dela.

Na našem misijonu gospodje misijonarji tudi ne zamude nobene priložnosti za pridobivanje duš. Trije misijonarji so stalno na potu po oddaljenih in bolj zapuščenih krajih. Pomagajo ljudem, kjer le morejo, ustanavljajo skromne šole, kjer se otroci sestajajo in uče vsaj branja in pisanja in pa, kar je glavno, krščanski nauk. Tako šolo potem navadno zaupajo katehistu, ki z začetim delom nadaljuje. V dveh letih je število takšnih šol po naseljih poskočilo od 6 na 19. Poslepje je navadno zelo skromno: lesena baraka; za klopi služijo okleščena debla; drugega pohištva in tudi učil ni. A tudi v teh primitivnih razmerah se ukaželjni otro-

ci veliko nauče in so zelo veseli svojega napredka. Ob nedeljah se taka baraka spremeni v kapelico. Včasih spremljam misijonarja, ko gre maševati v take podeželske kapelice; tam vidim, kako malo so še ljudje poučeni o resnicah svete vere.

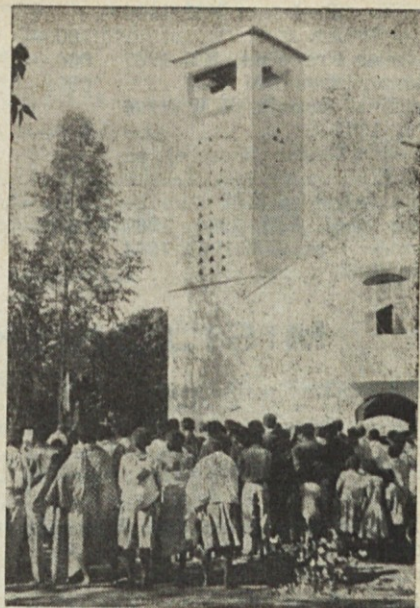
Žal mi čas ne dovoli, da bi šla gosteje na ta misijonarska pota ob nedeljah. Delo v dispanzerju mi pobere veliko časa, ker pride veliko ljudi. Potem imam dvakrat tedensko sestanke z dekleti iz sosedne vasi, ki hodijo v državno šolo, pa jih najprej učim katekizma, potem pa šivanja. Tudi so mi zaupali skrb za pripravnice Marijine družbe, ki je pred kratkim zaživela. V petek sem imela z njimi prvi sestanek. Seveda mi dela težave jezik in včasih se vse od sreca nasmejemo, ko kaj prav nerodno povem. Celó šofirati se učim, kajti dobrotniki iz Francije so nam poklonili avtomobil za naša misijonarska pota. Če se mi posreči, da se naučim sukati volan, bom lahko veliko več bolnikov obiskala na misijonarskih potih.“

Istemu misijonarskemu delavcu č.g. Wolbangu CM piše 10. aprila lani sledeče:

„Oprostite, da se vam tako dolgo ne oglasim. Pa čas tako hitro beži, da ni mogoče biti vsemu kos. Jezusova beseda: Žetev je velika, delavcev pa malo... je še vedno v polni veljavi. Delo v dispanzerju vedno raste, a kljub temu si ukradem čas, da vsaj na kratko obiščem nekatere vasi v okolici in vsaj nekaj otrok pripravim na krst. Res, da mnoge otroške glavnice kaj malo tega, kar se jim pove, tudi obdrže, in vsi ne bodo prišli do krsta; a zgubljeno ni nič, kar se jim pove o Zannahariju, t.j. o Stvarniku, kakor ga v svojem jeziku imenujejo. Tako obiskujem tri vasi, seveda je treba otroke iskati kakor ovčice po polju. Ko naletim na kakšno skupino na travniku, se kar lepo k njim vsem in jim kake četrte ure govorim o Bogu. Med katehumeni imam tudi

dve ženici, od katerih je ena gobava; a siroti si ne moreta ničesar zapemniti, dasi z zanimanjem poslušata vse, kar jim govorim. Župnik je dejal, naj se le zavzemem zanju celi dve leti, potem pa da ju bo krstil ne glede na to ali bosta znali veliko ali malo. Že zdaj prideta skoraj vsako jutro k maši. Bili sta tudi pri vseh velikonočnih obredih.

Veliko noč smo namreč praznovali v duhu liturgične reforme: skoraj vse je bilo v domačem jeziku. Ljudje so pobožno in goreče peli očenaš in psalme, kajti že po naravi radi pojó in imajo lep dar za to. Posebno lep vtis so pri slovesnostih napravili ministrantje, ki jih je misijonar za to nalogo zelo lepo pripravil. Vseh jih je 26 in so skoraj vsak dan pri maši. Pri prvi maši ministrira 6 do 8 fantičev, pri drugi pa 12 do 16, ki se lepo zvrste krog oltarja in s knjižicami v rokah duhovniku glasno odgovarjajo. Na veliki četrtek jih je župnik določil 12 za apostole in umivanje nog; a ko je začel z umivanjem, je opazil da jih je 16: štirje so se skrivaj prislínili. Najmlajši, ki ima komaj šest let, je bil tudi med apostoli, pa je svojo nožico obračal na vse strani, da bi mu jo dobro umili... Na veliko nedeljo jih je ministriralo vseh 26 in so se zelo ubrano kretali in odgovarjali.

Carkev sv. Cirila in Metoda na Madagaskaru, ki jo je zgradil naš rojak Štanta CM.

Pred kratkim sem prejela od gospe Tušarjeve in vaših semeniščnikov 4 pakete z dobro došlimi predmeti. Srčna hvala vsem!"

NA XVII. MISIJSKI VELETOMBOLI SO PLAČALI NAROČNINO IN DAROVALI ZA MISIJSKE NASELJENCI:

v pesih

Goršič Marija, KM 1967 ...	600.—
Stane Mustar, KM na račun	1.000.—
Skrlovník Maks, KM 1967..	600.—
Tomažević Jože, KM 1967 ..	600.—
Kavčič Štefan, KM 1967 ..	600.—
Lampret Branko, KM 1963,	
1964, 1965, 1966, 1967 ...	2.100.—
Ana Jug, KM 1967	600.—
Družina Kuhelj, Reš. sklad.	500.—
za misijone	1.000.—

Č. g., Štefan Novak, za misijone	400.—
Družina Hribar, KM 1967 ..	600.—
Družina Golob, KM 1967 ..	600.—
Družina Golob, za DŠV ..	300.—
Viktorija Čop, KM 1967 ..	600.—
Skvarča Ana, KM 1965, 1966,	
in 1967	1.500.—
Oblak Lojze, KM 1967	600.—
Beltram Apolonija in Zvone,	
za misijone	2.000.—
Glavan Neža, za DŠV	150.—
Novak Pavle, za DŠV	300.—
Družina Pikec, KM 1967 ...	600.—
Družina Pikec, Reš. sklad. .	600.—

Družina Prešeren, KM 1966	
in 1967	1.100.—
Beltram Frančiška, KM 1967	600.—
Vidmar Mici, KM 1967	600.—
Družina Rupnik, KM 1966	
in 1967	1.100.—
Družina Gričar (4 osebe), za	
DŠV	800.—
na račun za KM	400.—
Roza Snój, KM 1966, 1967	1.100.—
Korošec Ivan, KM 1963, 1964	
in 1965	1.000.—

Lojze Kočar, KM 1963, 1964,	
1965, 1966, 1967	2.100.—
Hribar Zdenko, KM 1967 ..	600.—
Koritnik Apolonija, dosmrtna	6.000.—
Gričar Jože, KM 1963, 1964,	
1965, 1966 in 1967	2.100.—

Vsem za plačilo naročnine in za misijonske darove prisrčen Bog plačaj! Prosimo, da gornjo objavo sprejmete kot potrdilo svojega plačila. Hvala!

KATOLIŠKI MISIJONI

MISIJONSKI DAROVI

Za posamezne misijonarje:

Za o. Tomažina SJ. N. N., 1.000 pesov; N. N., San Justo, 500 pesov; ga. Ana Mehle, 1.000 pesov; sovaščani iz Slovenije, 20 dolarjev.

Za g. Štanta Ivana CM: Viktorija Holozan, Chicago, 10 dolarjev; Josephine Mokorel, Chicago, 5 dol.

Za s. Mrhar: Josephine Mokorel, 5 dolarjev.

Za sklad vseh slovenskih misijonarjev

Rojaki župnije Marije Pomagaj v Torontu, Kanada, 455 dolarjev od izkupička misijonske tombole; poleg tega še posebej: Bertl Markovič, 1; N. N., 2; ga. Genorja, 3,5; Jakob Kranjc 25, Otmar Mauser 3, Franc Makovec 10, Štefan Novak, 0,50 dolarjev.

ZDA: Justina Holozan, Chicago, 3 dolarje.

Italija: po Marijini družbi na Via Risorta, Trst: Bojana Simčič, 6.500 lir; N. N., 1400; N. N., 1200; N. N., 400; odkup na ime Romano, 2.000 lir; odkup petih na imena Marija, Ana, Anton, Jožef, Jan, 1000 lir. — Po Marijini družbi v Rojanu: Misijonski odsek, 34.000 lir. B. S., 5000. Za krste na ime Jožef in Ana in poljubno, 7000 lir.

Argentina: Mehle Ivan, Tablada, 2000 pesov; šmajd Janez, 500; Žan Marija, Adrogué, 500; Helena Klemenčič, Carapachay, 500 pesov.

ZA DŠV in DSD

Družina Loboda Marijan, 1200 pesov; družina Žužek, R. Mejía, 1400 pesov; Maček Jakob, R. Mejía, 100; Ana Loh, 120 pesov.

Za J.A.B.Z.

Loboda Marijan in družina, Ramos Mejía, 1000 pesov.

Za Baragovo misijonišče

N. N., San Justo, v zahvalo in prošnjo Baragi za zdravje, 500 pesov (Argentina); Josephine Mokorel, Chicago, ZDA, 10 dolarjev; N. N., 1500 lir.

Za cerkev Marije Kraljice v Slovenski vasi ob Baragovem misijonišču je Slovenska tiskovna družba Editorial Baraga SRL namesto venca na grob blagopokojne soproge uslužbenca Ludvika Štancerja darovala 3000 pesov.

Za misijone

Janez Grbec in Franc Grbec, oba Slovenska vas, vsak po 900 pesov "za zamorčke".

Znamke za misijone

Družina Kramar, San Nicolás; N. N., po Dušnopastirski pisarni; Misijonski krožek Baragovega misijonišča; ga. in gdč. Kovač; Mici Loretto, Francija; Francka Gorenc-Lampret, Reberšcak Marko, Slovenska vas; Stan-ko Šubic, Avstralija; s. Jakobina Marín, uršulinka v Braziliji.

VSEM TISOČKRAT BOG POVRNI!

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

Ovitek in zaglavja: Jure Vombergar

NAROČNINA: V Argentini in sosednih deželah: navadna 600, podporna 1.200, dosmrtna 6.000 pesov. V ZDA in Kanadi: 3 (6, 40) dolarjev. V Italiji 1.600 (3.200, 20.000) lir. V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. V Franciji 12 (24, 160) NF. V Angliji 1¼ (2½, 16) funtov. V Avstraliji 3 (6, 40) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Mejač CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Časl CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sèvres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Franc Vrabec, Baraga House, 19 A'Beckett Str., Kew, Vic., Australia.

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

Katehisti — Jesenska pesem — Naše novo razdobje —
Znamenje na čast duhu varuhu — Iskanje novih oblik —
Dva iz rodu velikanov — Skrivnostna piščalka — Iz mi-
sijonskega zaledja — Misijonarji pišejo — Darovi

LEPO SE PRIPOROČAMO ZA PORAVNAVO NAROČNINE!

SVET KRISTUSU!
KRISTUSA SVETU!

Correo Argentino Soc. SA-18	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. N° 860.246
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Director responsable, Lencek Ladislav
Buenos Aires